

Dierenartsen
Zonder Grenzen

STAGE ERVARINGEN

DZG-Student

Archaeopteryx

INTRODUCTIE

Het stageboek geeft veel opties voor veterinaire stages en vrijwilligerswerk. Het kan echter overweldigend en spannend zijn om op reis te gaan. Waar moet je je op voorbereiden? Gaat deze organisatie wel voldoen aan jouw verwachtingen? Past deze plek wel echt bij jou? Dit zijn vragen die door jouw hoofd kunnen spoken. Om op zo veel mogelijk vragen antwoord te geven, hebben wij nu dit boek vol met stage ervaringen!

Hier kan je verhalen lezen van studenten die al een stage of vrijwilligerswerk hebben gedaan. Ze vertellen over hun uitdagingen, dagelijkse werkzaamheden en hoogtepunten van hun avonturen. Met een paar foto's hopen ze een goede sfeerimpressie te geven van hun tijd bij een non-profit organisatie.

Ook staan velen open om verdere vragen van geïnteresseerden te beantwoorden. Twijfel jij om naar een specifieke organisatie te gaan en wil je graag praten met iemand die hier al naar toe is geweest? Mail naar student@dierenartsenzondergrenzen.nl om in contact te worden gebracht.

Wij gunnen jou een fantastisch avontuur dat bij je past. Vergeet dan ook zeker niet jouw verhaal met ons te delen nadat jij op stage bent geweest!

Ten slotte wensen wij jullie veel succes en plezier met het lezen van de diverse verhalen en plannen van jouw eigen avontuur!

INHOUDSOPGAVE

Dit boek met stage ervaringen bevat verhalen over de volgende organisaties:

- Sanaga-Yong Chimpanzee Rescue - Kameroen
- Aanifeira - Portugal
- Paws Patas - Spanje (2)
- Paard in Nood - Spanje
- Heaven's Wildlife Rescue - Canada
- Esperanza Verde - Peru
- Atoll Marine Conservation Centre - Malediven
- Elephant Nature Park - Thailand
- Travelling Animal Doctors - Worldwide (Madagaskar)

SANAGA-YONG CHIMPANZEE RESCUE KAMEROEN

Naam: Lotte (student Diergeneeskunde)

Datum verblijf: 2021

In 2021 ben ik 5 maanden in Kameroen geweest als vrijwilliger bij Sanaga-Yong Chimpanzee Rescue (SYCR). Het was een hele bijzondere tijd. De 77 chimpansees hier zijn allemaal het slachtoffer van de bushmeat- en/of pettrade. Ondanks de trauma's in hun verleden, leiden ze nu een gelukkig leven bij SYCR, in een groep, in grote enclosures en in hun natuurlijke leefomgeving: het regenwoud van centraal Afrika. Rehabilitatie gebeurt op dit moment nog niet (dit is erg lastig met chimps, vooral als ze deels zijn opgegroeid bij mensen), maar hier zijn wel plannen voor.

Als vrijwilliger werk je hard waardoor je onwijs veel bijdraagt. Vaak zijn er 2 tot 4 vrijwilligers aanwezig en het is de bedoeling dat je minimaal 3 maanden blijft. Je wil er ook niet korter zijn, want zodra je de chimps door en door kent, kun je nog veel meer uit je ervaring halen en mag je ook meer doen.

Er is geen programma voor diergeneeskunde studenten, maar zodra je taken als vrijwilliger (voornamelijk maaltijden en verrijking) gedaan zijn, kun je meekijken met de dierenarts en hem assisteren. Ook mag je altijd kijken als er iets interessants gebeurt (zoals een vaccinatie, bloedprikken, operatie, et cetera).

Je slaapt in het kamp en dit is echt in the middle of nowhere in het regenwoud, wat het nog avontuurlijker maakt! Internet is vrijwel niet aanwezig, wat het soms lastig maakt om met thuis te communiceren, maar op dagjes vrij kun je naar een stadje op 40 minuten rijden, waar het internet beter is. Juist dit primitieve leven, maakt het zo extra bijzonder.

**Dierenartsen
Zonder Grenzen**

In 5 maanden heb ik onwijs veel geleerd: over de chimps, de uitdagingen in wildlife conservation, het leven van de lokale mensen, doorzetten, et cetera. Ik heb hele bijzondere banden opgebouwd met zowel de chimpansees als de mensen en het was lastig om na zo'n mooie en intense tijd weer weg te gaan. Ik ben superblij dat ik mijn steentje heb kunnen bijdragen aan deze geweldige plek!

Wil jij ook voor een langere tijd weg, heb je interesse in wildlife en zin in avontuur? Dan is dit misschien wel wat voor jou.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

AANIFEIRA PORTUGAL

Naam: Luka (student diergeneeskunde)

Datum verblijf: Augustus 2022

Ik had besloten dat ik een keer alleen een reis wilde maken, en had Aanifeira uitgekozen om vrijwilligerswerk bij te doen. Het regelen ging erg vlot, met een lief contactpersoon van daar (Jackie).

Eenmaal daar kwam ik toch een beetje van een koude kermis thuis, ik kon namelijk geen Portugees of Spaans. En de meeste mensen daar spreken geen Engels...

Elke ochtend werd ik opgehaald door iemand van de kliniek en naar Aanifeira gebracht.

De eerste twee dagen mocht ik in de kliniek mee kijken, maar ik begreep niet veel van de consulten die daar gedaan werden en helaas werd er niet veel vertaald.

Daarom besloot ik op de derde dag dat ik liever mijn handen uit de mouwen wilde steken bij het bijbehorende dierenasiel. Dit was hard werken: Schoonmaken, poepscheppen en voeren van de honden en katten. Het was een beetje communiceren met handen en voeten, maar dat lukte wel.

Het was verdrietig om te zien dat al die honden in deze lawaaiige kennels voor de rest van hun leven zouden blijven wonen. Er werd aan me uitgelegd dat er bijna nooit een hond wordt geadopteerd. Veel honden hebben ook gedragsproblemen. Maar ik zag ook dat deze honden veel geluk hadden. Het is een mooie opvang waar ze voldoende eten krijgen en waar alles mooi schoon gehouden wordt. Ze gaan er erg vriendelijk en respectvol om met de dieren.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

Een dag mocht ik mee voer inslaan bij een lokale supermarkt. Onderweg vonden we een verdwaald hondje. We hebben hem meegenomen en laten checken door de dierenarts bij de opvang. Gelukkig bleek hij een chip te hebben.

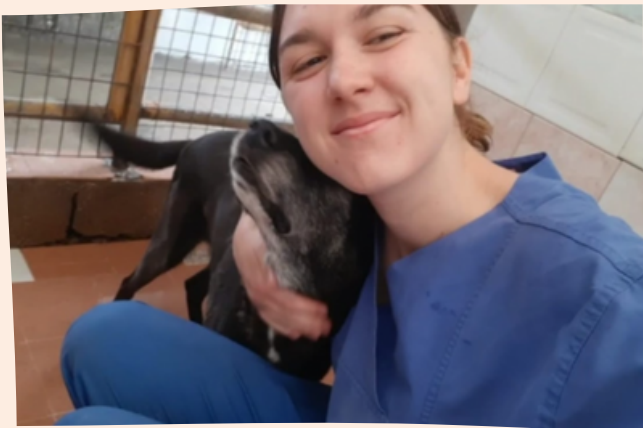
Meestal was de werkdag voor mij klaar rond lunchtijd, dan wandelde ik terug naar mijn hostel.

Ik had geluk met de periode dat ik daar verbleef. Precies de twee weken dat ik daar was, werd in het dorpje waar ik in verbleef het grootste middeleeuwse festival van Portugal gehouden. Omdat ik daar in een hostel verbleef, had ik gratis toegang. Er hing een heel leuke sfeer, en ik liep elke dag wel even langs de kraampjes, voorstellingen of optredens. Het hostel waar ik in verbleef was prima. Het was er schoon met vriendelijk personeel.

Op zaterdag en zondag was ik vrij. Ik ben op een zaterdag een keertje met een heel gammel treintje naar Porto gegaan. Dit kost maar iets van twee euro.

Helaas werd ik steeds eenzamer, omdat ik eigenlijk niet met iemand kon praten vanwege de taalbarrière. Ik heb uiteindelijk besloten om 4 dagen eerder naar huis te gaan.

Al met al heb ik toch een bijzondere ervaring achter de rug en raad ik zeker aan, mits je Portugees of Spaans kan, om naar deze plek te gaan.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

PAWS PATAS SPANJE

Naam: Lise, Merel en Celine (studenten Diergeneeskunde)

Datum verblijf: september-oktober 2023

Toen voor veel studenten het nieuwe collegejaar begon, zijn wij met zijn drieën naar Zuid Spanje gevlogen om daar een maand vrijwilligerswerk te doen. We kwamen terecht bij Paws Patas, een dierenopvang waar op dat moment ongeveer 110 honden zaten en ook tientallen katten. De katten zijn alleen niet echt de taak van buitenlandse vrijwilligers, dus we werkten uitsluitend met de honden.

Paws Patas is een organisatie die verwaarloosde of ronddwalende honden en katten opvangt, verzorgt en socialiseert, zodat ze weer ter adoptie kunnen worden gesteld. Er zijn vier verschillende afdelingen op de opvang. De honden komen binnen op "Intake", waar ze minimaal twee weken moeten blijven, zodat eventuele ziektes niet bij andere honden terechtkomen. Daarna kunnen de honden naar één van de drie andere afdelingen. In deze afdelingen zijn kennels met groepjes honden die er al langer zitten en kunnen worden geadopteerd. Als vrijwilliger werk je op één van deze afdelingen, zodat je de honden die daar zitten goed kunt leren kennen. Na een paar weken wordt er gerouleerd. Wij werkten alle drie op een andere afdeling. Omdat we er slechts 4 weken waren, bleven we ook grotendeels op één afdeling werken. Het werk bestaat uit kennels schoonmaken, de honden voeren, uitlaten, en soms helpen met het matchen van honden (zodat ze bij elkaar in een kennel kunnen en er weer ruimte komt om een nieuwe hond op te vangen). Tijdens het kennels schoonmaken krijgen de honden tijd buiten, waar ze even kunnen rondrennen. 's Ochtends moeten de kennels heel grondig worden schoongemaakt en in de middag hoeft er alleen even een dweiltje over de vloer heen. Daarom heb je 's middags vaak wel tijd om ook even te knuffelen met de dieren. Iedere dinsdag is er Vet Clinic, waar iedere week wat honden uit de afdelingen heen moeten voor vaccinatie, een probleem, of voor een check.

Als vrijwilliger kun je in een caravan op het terrein slapen voor 15 euro per week. Wel is er dan een voorwaarde dat je 10 shifts per week werkt. Een shift bestaat uit een halve dag: 's ochtends van 9:00 uur tot 13:30 uur en 's middags van 15:00 uur tot 18:00 uur. Maar de opvang is overbezet en er komen meer honden bij dan dat er weg gaan, dus vaak waren wij pas richting 19:00 uur klaar. Boodschappen moet je zelf doen, alleen omdat de opvang heel afgelegen ligt moet je wel een vrijwilliger vragen om je te brengen naar de supermarkt of een taxi bellen. Omdat je op het terrein slaapt is het een aanrader om oordoppen bij je te hebben, want de honden kunnen 's nachts nog blaffen.

Wat ook goed is om te weten is dat toen wij er waren de verwachtingen soms wat verschilden per teamleider. Hierdoor werd er soms om kleine dingetjes nog wel eens gezeurd die de vrijwilligers in hun ogen niet goed deden, terwijl uiteindelijk alle honden gevoerd waren, een schone kennel hadden en hun beweging hadden gehad. Dat was best frustrerend, omdat iedereen daar was om zijn steentje vrijwillig bij te dragen en dat soms leek te worden vergeten. Wel waren er ook hele fijne teamleiders, die ons met alle liefde naar de supermarkt of het zwembad brachten en echt wel dankbaarheid uitten. Verder was het lastig om dagen vrij te krijgen, dus als je al weet welke dagen je vrij wilt is het handig om dit al ver voor aankomst te bespreken en vast te leggen.

Toch hadden we wel echt een toffe tijd in Spanje. Er sliepen in totaal 8 meiden op het terrein, waarmee we een paar keer uit eten zijn gegaan en zijn wezen stappen. Dat al deze mensen daar samen woonden in verschillende caravans zorgde voor een campingsfeertje, wat erg gezellig was. In de buurt van Paws Patas liggen kleine, maar knusse dorpjes. Zo heb je een strand met allemaal Beach clubs, waar je een dagje kunt vertoeven in de zon, uit eten kunt gaan of kunt stappen. Bovenop een berg ligt het plaatsje Mojácar met witte straten en mooie bloemen, wat echt superleuk is om een keertje te bezoeken.

En de honden zijn het ook echt wel waard. Er zitten honden bij die direct al op je afrennen en komen knuffelen, maar natuurlijk zijn er ook wat lastigere honden bij waar je eerst het vertrouwen van moet winnen. Het is heel mooi om te zien dat na een paar dagen een bepaalde hond naar je toe durft te komen, en na een paar weken kun je die hond zelfs knuffelen. Ook dat 's ochtends alle honden druk zijn, honger hebben en de kennels vies zijn, en ze uiteindelijk 's avonds allemaal op lakens in een schone kennel liggen te slapen met gevulde buikjes, geeft voldoening. Stuk voor stuk leer je de dieren kennen en begin je steeds meer gehecht aan ze te raken. Dat maakte het afscheid natuurlijk niet makkelijker.

Alle honden daar verdienen een thuis, waar ze alle aandacht van de wereld kunnen krijgen van een familie die bij ze past. De kennels van de opvang worden ook steeds voller en het is steeds moeilijker om de honden die er zitten genoeg persoonlijke aandacht te geven. Er bijvoorbeeld ook te weinig tijd over om alle pups uit te laten en ze dus aan een riem leren te lopen. Daarom zijn er zo hard vrijwilligers nodig, die helpen met het verzorgen en socialiseren van de dieren. Als je gek bent van honden, niet vies bent van hard werken en een mooie ervaring in het zonnige Spanje wilt is dit misschien wel iets voor jou. Tegelijkertijd help je dan de organisatie met gaten vullen en geef je de honden de aandacht die ze verdienen!

Dierenartsen
Zonder Grenzen

PAWS PATAS SPANJE

Naam: Kylian (student Diergedrag)

Datum verblijf: augustus - oktober 2024

Voor mijn studie kreeg ik de kans om een buitenlandse stage te lopen, en met veel enthousiasme koos ik voor deze plek. Het leek me niet alleen een goede ervaring, maar ook dankbaar werk. In totaal heb ik hier tien weken doorgebracht.

Mijn eerste indruk was dat het een goed georganiseerde plek was met vriendelijke mensen. De taalbarrière viel gelukkig mee; vrijwel iedereen sprak Engels en mijn begeleiders waren Nederlands, net als veel van de andere vrijwilligers. Aangezien het een toeristische locatie was, kon ik ook makkelijk met bezoekers en locals in gesprek gaan.

De honden werden goed verzorgd. Het was mooi om te zien dat ze niet meer op straat hoeven te leven en dat ze hier op een betere plek zijn. Elke maand werden er zo'n tien honden geadopteerd. Het was fijn om te zien dat veel honden een goed baasje krijgen en dat er weer nieuwe dieren in Paws Patas terecht kunnen.

Ik mocht vooral de honden voeren en socialiseren. Er hoorde ook veel schoonmaak werk bij. Er was steeds een gestructureerde dag indeling waarbij we 's-ochtends moesten schoonmaken, en na de siësta gingen we de honden uitlaten, met ze spelen en socialiseren. Eén van mijn favoriete momenten was 's-avonds bij de katten zitten en ze te knuffelen terwijl ik met vrienden en familie thuis belde. Het was lastig om er geen mee naar huis te nemen...

In mijn vrije tijd ging ik boodschappen doen, naar het strand of zwembad. Af en toe ging ik naar een nabijgelegen stadje met de andere vrijwilligers.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

De slaapplekken waren prima, hoewel ze wat klein waren, maar ik had niks te klagen.

Ik raad iedereen aan om deze ervaring op te doen. Het is waardevol om met honden met gedragsproblemen om te gaan. Veel van deze dieren hebben een moeilijk leven achter de rug, en je kunt hen echt helpen om sociaal te worden. Het team is bovendien heel leuk; de teamleiders denken met je mee en begeleiden je op een manier die het beste bij jou past. Al met al was het een onvergetelijke ervaring die ik niet had willen missen.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

PAARD IN NOOD SPANJE

Naam: Siska Hulsman (student Diergeneeskunde)

Datum verblijf: februari 2025

Tegenwoordig heb je tussen je basiscoschappen landbouwhuisdieren en basiscoschappen gezelschapsdieren standaard 5 weken vrij. Zelf vond ik dit best een lange periode om ergens random in het jaar vrij te zijn, dus had ik de behoefte om erop uit te gaan. Al helemaal midden in de Nederlandse winter wilde ik naar een zonnigere bestemming. Ik wilde graag ergens heen waar ik lekker heel de dag tussen de dieren buiten bezig kon zijn. Ik besloot naar de stichting Paard in Nood te gaan, welke ik kende omdat ik als DZG-Student bestuur zelf deze stage in het stageboek heb gezet en waar ik, als paardenmeisje, stiekem altijd al benieuwd naar was.

Veel mensen die besluiten naar de stichting te gaan, doen dit voor stage. Dit zijn met name meiden die een paarden of paraveterinair opleiding doen (18 à 20 jaar oud) die dan voor minimaal 3 weken naar Spanje gaan. Daarnaast zijn er ook veel vrijwilligers (van alle leeftijden, maar met name 20-35). Ik besloot om als vrijwilliger heen te gaan, omdat ik dan 2 weken kon en omdat ik geen studiepunten eruit wilde halen (wat sowieso moeilijk wordt omdat er niet standaard een dierenarts aanwezig is).

Op het moment van mijn aankomst zaten er 6 meiden in het huis, vrij weinig maar normaal voor de tijd van het jaar (in de zomer zijn het er soms 3x zo veel). Iedereen is twee dagen per week vrij, dus meestal ging ik met 4 à 5 richting de finca. Het vaste team haalt je op bij het dorps huis, dan is het nog een halfuur rijden (10 min op de openbare weg, daarna nog 20 minuten door het natuurgebied). Er is één locatie waar de kliniek, stallen, kleine landjes, voerhok, etc. zijn, maar een groot deel van de paarden staat los in een ander deel van het natuurpark.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

Elke dag heeft iedereen een eigen taak waar die verantwoordelijk voor is, zoals je in het rooster kan zien. Op de ene dag heb je een wat intensievere taak, zoals hooien mesten (wat echt zwaar is met de steile paden), en op andere dagen weer een hele andere taak zoals terrein waarbij je onder andere verschillende paarden en ezels een extra bakje eten moet geven. Meestal gingen we na de ochtendronde naar het park, waar we bakjes eten moesten geven, wondcontrole moesten doen en sommige paarden moesten behandelen. Voor mij begon de dag om 9 tot een uur of 17-19.

Helaas was de eigenaresse, Laura, druk bezig in Egypte en Gent toen ik er was, maar gelukkig heb ik haar wel ontmoet. Je wordt door haar letterlijk met een warme knuffel ontvangen. Men is heel dankbaar voor de tijd en energie die je in de stichting wilt steken. Tevens is het heel fijn dat (bijna) iedereen Nederlands spreekt/is.

Op de stichting is elk dier echt een individu en alle liefde en energie wordt hierin gestoken. Dat wil zeggen dat er verder wordt gegaan met de paarden dan wij hier misschien gewend zijn. Ze leven totdat ze niet meer kunnen en dan worden ze pas ingeslapen. Er zijn bijvoorbeeld veel schimmels die veel grote melanomen hebben, maar zolang deze gecontroleerd blijven, kunnen ze nog hun tijd doorbrengen in het natuurpark. Je ziet zo ziektebeelden die je zelf niet zo snel in dit stadium zou zien, zoals hoefkanker of blindheid. Ik vond dit met name interessant om te zien en het is nuttig voor je persoonlijke professionele ontwikkeling om zo een mening te vormen over de behandeling bij paarden. Tot hoe ver wil jij als dierenarts gaan? Omdat ik aangaf diergeneeskunde student te zijn, mocht ik een paar keer prikken en een hoefverband aanleggen (terwijl dit meestal voor de stagiairs is, niet de vrijwilligers).

Persoonlijk waren de blindjes mijn favoriet. In dit weiland staan 5 paarden die matig tot niks meer zien. Dit zijn de grootste vreetzakken, maar ook de allergrootste knuffelkonten. Als er tijd voor is (wat sterk per dag en het aantal vrijwilligers afhankelijk is) heb je "eigen paarden tijd". De meeste mensen kiezen één paard waar ze extra tijd in willen steken, maar ik koos ervoor om in die tijd de blindjes allemaal lekker te gaan poetsen en knuffelen.

Sowieso ben ik verbaasd over het feit hoe enorm lief alle paarden, ezels en muil dieren daar zijn. Sommige mensen zeggen dat je gewoon voelt dat ze dankbaar zijn. Als je beeldmateriaal ziet van hoe sommige paarden binnen zijn gekomen, dan schrik je je soms rot en geloof je gewoon niet wat voor een dier er nu voor je staat. Veel paarden hebben echt verschrikkelijke dingen meegemaakt, maar zijn zó lief, het is je gewoon niet voor te stellen. Het is prachtig om in de Spaanse zon in het natuurgebied te kijken naar alle paarden. Het is ook heel leuk om kuddegedrag te observeren, aangezien je dat in Nederland natuurlijk weinig kan doen!

Als je het leuk vindt, zou ik je sowieso aanraden om de socials te volgen (Los caballos luna op youtube, instagram, facebook en tiktok en je kan ook de website bezoeken <https://www.paardinnoodspanje.nl> waar veel paarden op staan). Op de social media posten ze onder andere verhalen van sommige paarden. Marengo wiens oren eraf zijn getrokken, Rakker de shetlander wie nog bereden is door volwassenen terwijl hij een gebroken been had, verbrande Lucia, beschimmelde Legendario en voor afval achtergelaten Floortje.

Ik kijk met veel plezier terug op mijn tijd bij Paard in Nood Spanje en de twee weken zijn voorbij gevlogen. Ook naast de werkdagen, heb ik het gezellig gehad met de meiden in het huis en het vaste team. 's Avonds deden we nog wel eens een drankje bij onze vaste plek Cabanas en toen ik er was hebben we ook carnaval samen gevierd. Op mijn vrije dagen heb ik lekker gewandeld in de omgeving van Almaden (de la plata). Het enige wat ik niet ging missen toen ik wegging, was het dorpshuis zelf. Helaas was er veel schimmel in huis en het was dan ook zeker niet heel luxe.

Na mijn vrijwilligerswerk bij los caballos luna heb ik nog wat dagen gependend in Sevilla, wat ook een leuke stad is om heen te gaan!

Heb je nog meer vragen? Dan mag je mij altijd benaderen via DZG-Student!

En als je besluit te gaan: Vergeet niet materialen (zoals naalden en verband van DZG-Student) mee te nemen naar Spanje! En heel veel plezier 😊

	Dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
overall	overall	x	x	x	x	x
overall	overall	overall	overall	vrij	overall	overall
overall	overall	vrij	overall	overall	overall	overall
x	x	hk/nicoland	hooien/mesten	vrij	hk/nicoland	hooien/mesten
HK/nicoland	terrein	vrij	blindjes	hk/nicoland	vrij	HK/nicoland
vrij	HK/nicoland	hooien/mesten	HK/nicoland	vrij	terrein	hooien/mesten
vrij	blindjes	hk/nicoland	terrein	hooien/mesten	vrij	blindjes
terrein	hooien/mesten	terrein	vrij	blindjes	blindjes	vrij
hooien/mesten	vrij	blindjes	vrij	terrein	hooien/mesten	terrein

**Dierenartsen
Zonder Grenzen**

HEAVEN'S WILDLIFE RESCUE CANADA

Naam: Max (student diergeneeskunde)

Datum verblijf: 2021

Toen ik hoorde dat ik in september 2019 kon beginnen met diergeneeskunde, wilde ik die zomer nog een reis maken. Ik was erg aan het twijfelen tussen backpacken of vrijwilligerswerk. Uiteindelijk heb ik voor vrijwilligerswerk met dieren gekozen. Dit zou een goede basis voor mijn studie zijn en ik zou er anderen mee helpen, twee vliegen in een klap dus.

Na een tijdje zoeken ben ik via een organisatie terechtgekomen bij HWR in Oil Springs, Ontario, Canada. HWR is opgezet door één vrouw en krijgt geen geld van de overheid. Ze moet alles doen met vrijwilligers en donaties. Ze kan dus alle hulp gebruiken die ze kan krijgen. Het is een non-profit organisatie die zich inzet om gewonde dieren uit de omgeving te rehabiliteren en daarna weer vrij te laten in het wild. Als een dier door omstandigheden niet meer vrijgelaten kan worden, wordt er gekeken of het gebruikt kan worden voor onderwijs doeleinden. Zo hebben ze een aantal dieren die er al een tijd zijn en dus gewend zijn aan mensen. Deze worden bijvoorbeeld meegenomen naar bijeenkomsten en lezingen om mensen te onderwijzen.

Een aantal van deze diersoorten worden gezien als ongedierte (opossums, stinkdieren), of juist als schattig (wasberen, eekhoorns) waardoor mensen ze als huisdier willen houden. Het is dus erg belangrijk voor de locals om hierover te leren.

Dit is echter een klein gedeelte van de werkzaamheden. Het grootste deel bestaat uit hokken schoonmaken en dieren eten geven, jonge dieren de fles geven, helpen met tuinieren, nieuwe hokken maken en klusjes in en rondom het huis. Het is hard werken en je moet niet vies zijn om je handen vuil te maken, maar dat is het allemaal waard als je uiteindelijk de dieren weer vrijlaat in het wild waar ze thuis horen.

**Dierenartsen
Zonder Grenzen**

Toen ik er was waren er in totaal 7 vrijwilligers. 2 uit Duitsland, 1 uit Oostenrijk, nog 3 uit Canada zelf en ik. We waren allemaal rond dezelfde leeftijd, dus tijdens en na de werkzaamheden hebben we ons goed vermaakt bij het kampvuur, een filmavond en een aantal spellenavonden met een drankje erbij. Ik heb echt een super tijd gehad in Canada en ik ga er zeker nog eens terug! Ik heb nog steeds contact met de eigenaresse en toen ik haar vertelde dat ik mijn verhaal via Dierenartsen zonder Grenzen wilde delen om zo meer hulp voor haar te regelen sprong ze een gat in de lucht van blijdschap. Hierdoor alleen al zie je dat het echt een goed mens is, die ik dan ook graag wil helpen waar ik kan.

Als je interesse hebt, stuur dan zeker een mailtje naar DZG dan kan ik je er alles over vertellen!

Dierenartsen
Zonder Grenzen

ESPERANZA VERDE PERU

Naam: Loes (student Biologie)

Datum verblijf: April 2018

In april 2018 heb ik 6 weken vrijwilligerswerk gedaan bij het rescue-centre Esperanza Verde in Peru. Als je rondloopt op het terrein van EV zie je overal dieren; allerlei soorten apen lopen rond en springen boven je in de bomen van het amazonewoud en daarnaast zitten er overal op terrein verschillende verblijven met bijvoorbeeld ara's, schildpadden en kinkajous. Als je binnen bent in een van de gebouwen zie je buiten apen spelen, klimmen en soms nieuwsgierig naar binnen kijken. Dit maakt het leven op EV heel erg bijzonder! Na je aankomst word je al snel ingewerkt op EV waarbij je alles leert over de verschillende dieren, hun verblijven en maaltijden. Je leert hierbij ook de apen herkennen en hun namen.

Er zijn verschillende dagtaken waarop je ingedeeld wordt waardoor het werk afwisselend blijft. Geen dag is hetzelfde op EV; soms wordt er een dier ziek of komen er nieuwe dieren binnen. Daarnaast heb je ook twee dagen in de week vrij waarop je je ook zeker goed kan vermaken; een wandeling maken in de jungle, naar het uitzichtpunt lopen, een lekkere duik nemen onder de waterval, tijd nemen om de dieren goed te observeren of relaxen in een hangmat. Het was heel gaaf dat ik tijdens een wandeling een keer ook wilde apen zag en dit geeft aan dat je echt midden in de jungle zit! Het leven in de jungle heeft natuurlijk ook een keerzijde; spinnen (tarantula's), slangen, grote kakkerlakken, zandvliegen, muggen, enzovoort hebben het er ook naar hun zin! Hierdoor is het zeker belangrijk altijd goed je schoenen en bed te controleren want je weet nooit wat je daarin tegenkomt.

Daarnaast is het leven op EV primitief; koud douchen, beperkte zonne-energie en een uur rijden naar een dorpje met wifi. Toen ik er was hadden we een erg leuke sfeer met de internationale vrijwilligersgroep, ik denk ook dat we nog hechter waren doordat niemand werd afgeleid door zijn mobiel. Als je houdt van avontuurlijk primitief leven en graag wil ervaren hoe het is midden in de jungle te leven tussen de dieren zou ik je zeker aanraden naar EV te gaan! Vergeet daarna ook niet de rest van Peru te bekijken want ik stond versteld van de veelzijdigheid van dit mooie land :).

ESPERANZA VERDE PERU

Naam: Nick Snijders

Datum verblijf: Juli 2022

In juli 2022 heb ik 8 weken vrijwilligerswerk gedaan bij animal rescue-centre Esperanza Verde in het amazone regenwoud van Peru. Esperanza Verde (EV) vangt dieren op die bij de illegale dierenhandel betrokken zijn geweest of als huisdier gehouden zijn en is opgericht door twee Nederlanders. Dit zijn dieren die normaal in de jungle horen te leven. Hierbij kan je denken aan allerlei verschillende soorten apen, papegaaien, wasberen, capybara's, ocelots, schildpadden enzovoorts. Deze dieren komen vaak bij EV nadat ze door de Peruviaanse overheid onderschept zijn. EV vangt de dieren op en verleend de mogelijk nodige medische zorg. Het doel is om uiteindelijk de dieren weer terug te plaatsen in de natuur. Dit kan helaas niet altijd omdat sommige dieren te gewend zijn aan mensen en zelfs mensen opzoeken wat tot gevaarlijke situaties voor de dieren kan leiden. Voor deze dieren is EV de definitieve verblijfplaats. Het streven is dan om de dieren zo wild mogelijk kunnen leven als de situatie toe laat. Voor sommige dieren betekent dit dat ze in een kooi zitten en voor andere dat ze vrij in de jungle rond EV kunnen leven, dit geldt vooral voor veel apen. De vrij levende dieren krijgen nog wel eten van EV maar leven voor de rest vrij en kunnen ervoor kiezen om de jungle verder in te trekken. Dat is dan ook een van de speciale dingen aan het leven op EV; je leeft letterlijk tussen de dieren. Waar je ook bent om het complex, er zijn altijd apen ergens om je heen. Dit vond ik geweldig om je het gedrag van de apen helemaal te leren kennen.

Jouw werk bij EV is het verzorgen van de dieren. Dit houdt in eten maken, eten geven en kooien schoonmaken. Er zijn verschillende dagtaken wat het werk erg afwisselend maakt. Omdat ik student diergeneeskunde was werd ik ook erg bij de medische kant betrokken. Er is niet standaard een dierenarts aanwezig maar de eigenaar van EV heeft inmiddels ook erg

veel ervaring en kan veel. Ik heb bijvoorbeeld geholpen bij kleine operaties waarbij ik de anesthesie mocht doen, er werd om mijn mening gevraagd bij zieke patiënten en ik heb veel de verzorging gedaan van de patiënten.

Vrijwilligers worden aangestuurd door de vrijwilligers manager. Dit zijn vaak oud-vrijwilligers die weer terug zijn gekomen en een kleine vergoeding krijgen voor de functie. Zij eten ook met ons samen en zijn echt deel van de groep. Daarnaast heb je de eigenaren die samen met hun gezin op het terrein van EV wonen in een apart huis. Olivia, de eigenaresse doet veel administratie en bedenkt wat er met de dieren moet gebeuren. Douwe, de eigenaar doet veel constructie. Hij maakt nieuwe kooien en maakt dingen die kapot gaan. Beide zijn het erg gepassioneerde mensen waar je veel van kan leren!

Het leven op EV is wel een primitief leven. Er is geen warm water, de elektriciteit is op zonne-energie en werkt daardoor niet de hele dag en er is niet de hele tijd wifi. We kregen twee keer in de week een 1 uur wifi tijdens de lunch. Ik vond dit zelf geweldig om zo primitief te leven en ik heb nog nooit zo veel rust ervaren als op daar. Door deze stijl van leven krijg je ook een erg goede band met de andere vrijwilligers. Elke avond heeft iemand de taak om te koken maar vaak hielpen we elkaar hierbij. Tijdens de lunch eet je ook warm. In het weekend moeten we dat zelf doen maar doordeweeks wordt er voor ons gekookt door een local waardoor je de Peruviaanse keuken leert kennen! Ook houden ze rekening met je dieetwensen zoals vegetarisch en vegan.

Je werkt 5 dagen in de week en je bent er twee vrij. Tijdens deze vrije dagen kan je de jungle verder verkennen of naar de dorpjes in buurt. Hier kan je dan boodschappjes voor jezelf halen zoals snacks en heerlijk vers fruit. In deze dorpjes kan je ook wifi kopen bij een van de winkeltjes. Deze wifi is niet super goed maar vaak wel genoeg om naar huis te kunnen bellen of wat netflix te kunnen downloaden. Het is ook erg interessant om te zien hoe de mensen daar in de jungle leven. Ook is het heerlijk dat je daar koude drankjes kan drinken want op EV zelf is geen koelkast.

De kosten voor het werken op EV zijn 400 Peruviaanse soles per week. Dit komt overeen met zo'n 100 euro. Hiervoor krijg je onderdak en eten. Het geld wat niet voor je onderdak en eten gebruikt wordt, gaat naar het eten voor de dieren. Ze maken dus zeker geen winst op je!

Ook is er een minimale verblijfsduur van 6 weken. Ik zou zelf 8 weken aanraden want na 6 weken had ik echt pas alles onder de knie dus daarna kon ik nog 2 weken vooral genieten van het werk wat je doet. Wil je meer informatie? Op de site <https://www.esperanzaverdeperu.com/en/> staat nog veel meer. Hier staat ook nog een filmpje van 8 minuten wat gemaakt is terwijl ik er was wat een goed beeld geeft over het leven op EV. Floortje naar het einde van de wereld heeft ook een aflevering opgenomen op EV. Alhoewel dit een oude aflevering is, is het alsnog de moeite waard. Deze aflevering is uit seizoen 2 aflevering 3.

Kortom, als je een keertje back to basic wil en je steentje bij wil dragen aan het redden van dieren in het midden van de jungle, kom dan vrijwilligerswerk doen bij Esperanza Verde! En vergeet niet om daarna nog een reis te maken door het prachtige Peru!

Dierenartsen
Zonder Grenzen

ATOLL MARINE CONSERVATION CENTRE MALEDIVEN

Naam: Esther (student diergeneeskunde)

Datum bezoek: 20-06-2024 tm 04-07-2024

Eind juni 2024 ben ik voor 2 weken naar het Atoll Marine Conservation Centre in Naifaru op de Malediven geweest. In mijn doorstroomtijd wilde ik graag een lange reis maken en ik besloot deze reis af te sluiten met een leerzame stage. AMC is een lokaal opgezet opvangcentrum voor gewonde schildpadden uit de omgeving. Veel schildpadden komen binnen met verwondingen door vissersnetten, door een ongeluk met een boot of ze zijn vroeger als huisdier gehouden. De dieren worden verzorgd door een dierenarts, 2 marinebiologen, lokale interns en natuurlijk de vrijwilligers! Om in Naifaru aan te komen, vloog ik eerst naar de hoofdstad Malé. Vanaf daar was er voor mij een binnenlandse vlucht naar Madivaru geboekt. Hier stond een deel van het team al klaar om me op te halen en met de boot naar het eiland te brengen! Ik kreeg meteen een rondleiding door het centrum: er is ruimte voor 7/8 schildpadden in tanks en 5/6 dieren in het 'floating marine center' op zee. Er wordt geprobeerd om zo veel mogelijk schildpadden uiteindelijk weer uit te zetten en als vrijwilliger mag je hier een steentje aan bijdragen!

Als diergeneeskunde student kreeg ik de mogelijkheid om een mix tussen het veterinaire programma en het conservatieprogramma te doen. In de ochtend liep ik vaak samen met mijn kamergenootjes naar het restaurant, waar we met iedereen gezamenlijk gingen ontbijten. Ook de lunch en het avondeten waren inbegrepen en bestonden vaak uit lokale gerechten, die natuurlijk wel iets minder pittig werden gemaakt voor ons! Na het ontbijt begonnen we aan de ochtend-taken: tanks schoonmaken, zeegras plukken, dieren voeren en het centrum netjes houden. Daarnaast werd er ook gezorgd voor verrijking, werden de schildpadden af en toe gewogen en werd alg van de schilden verwijderd. Aangezien er net een gewonde schildpad was binnengekomen, mocht ik de dierenarts ook helpen met de wondverzorging. Dit was soms best nog even improviseren, omdat natuurlijk niet alles

**Dierenartsen
Zonder Grenzen**

aanwezig is op een afgelegen eiland. Zo af en toe werd de dierenarts ook opgeroepen voor andere dieren, zoals het nakijken van een geitje, het behandelen van een zieke vogel of het castreren van een kat. Na de lunch was er vaak tijd voor een interessante lezing, een strandschoonmaak of werden er armbandjes gemaakt van oude vissersnetten. In de avond keken we soms samen een film op het strand, vingen we krabben voor de schildpadden of was er een strandbarbecue. Daarnaast was er ook genoeg vrije tijd om zelf te snorkelen, te duiken of gewoon lekker over het prachtige eiland te lopen. Op zaterdagen was het tijd voor een excursie! Vaak gingen we met de boot naar een prachtig stuk koraal om te snorkelen of naar een onbewoond eiland om lekker te chillen.

Ik heb een ontzettend leuke tijd gehad in Naifaru! Tijdens de voorbereidingen verliep het contact eerst wat moeizaam, maar uiteindelijk werd alles goed geregeld. De kamer waar ik sliep was schoon, had een ensuite badkamer en zelfs een airco. Er was wel alleen koud water om mee te douchen, maar na een dag hard werken was dat totaal geen probleem! Ik vond het erg bijzonder om met zo'n gepassioneerd en gezellig team te werken en ik voelde me meteen thuis. De schildpadden worden zo min mogelijk aangeraakt en er worden alleen foto's gemaakt als de dieren er niet door gestoord worden. Ik heb ook veel geleerd over schildpadden, koraal en de lokale cultuur op de Malediven door de interessante lezingen in de middag. In tegenstelling tot alle resorts was op dit eiland ook veel te merken van de cultuur op de Malediven. Zo is het eiland streng Islamitisch en moeten vrouwen zich goed bedekken, mogen er geen gewelddadige films gekeken worden en de winkels sluiten een aantal keer per dag voor het gebed. Daarnaast zou ik ook echt als tip mee willen geven om veel (DEET-vrije) muggenspray, wat contant geld, je eigen snorkelspullen en een regenjas mee te nemen!

Al met al waren het 2 geweldige weken met een hartstikke leuk team op een prachtig eiland: een echte aanrader dus ;)

Dierenartsen
Zonder Grenzen

ELEPHANT NATURE PARK THAILAND

Naam: Esther (student diergeneeskunde)

Datum bezoek: 5 mei 2024

Tussen 7:30 en 8:00 werd ik opgehaald bij mijn hostel in Chiang Mai. Via kronkelige weggetjes met prachtig uitzicht reden we in ongeveer 1.5 uur naar het park. Halverwege was er een pauze en onderweg was er genoeg tijd om de rest van de tourgroep te leren kennen.

Eenmaal aangekomen bij het park begonnen we vrijwel meteen aan de rondleiding. Onze gids Chilli was ontzettend lief en grappig en wist veel te vertellen over de verschillende olifanten. Het park koopt de olifanten op van instanties die de dieren gebruiken als showdier of als werkdier. Dit wordt namelijk helaas nog steeds gestimuleerd door de overheid. Bij sommige olifanten kon je de littekens van de zadels en kettingen nog zien zitten. De dieren kunnen door gebrek aan kennis van het natuurlijke overlevingsgedrag ook nooit meer uitgezet worden.

Naast olifanten vangt het park ook honden, katten, konijnen en zelfs buffels op. Er wordt hier niet op de olifanten gereden en het is ook niet mogelijk om met de dieren in bad te gaan. Slechts in enkele gevallen wordt er een uitzondering gemaakt en kan er met de olifanten gewandeld worden of kan je met ze op de foto.

**Dierenartsen
Zonder Grenzen**

We maakten samen met Chilli in ongeveer 1.5 tot 2 uur een rondje over het terrein. En wat een prachtige omgeving was dat zeg! Zo af en toe moesten we 'standby for run', maar over het algemeen konden we rustig tussen de olifanten doorlopen. Chilli wist goed per olifant te vertellen wat deze wel of niet fijn vond.

In totaal wonen er 126 olifanten op het park en 800 honden. Er is een groot veterinaire team van 40 mensen, waarvan 3 dierenartsen voor grote dieren en 3 voor de kleine dieren. De olifanten gaan eerst in quarantaine voordat ze bij de andere dieren gezet worden. De honden worden ook aangeboden ter adoptie, maar als dit niet lukt, dan worden de dieren gewoon in het park gehouden. In principe zit het park nu vol, maar de baas heeft een nieuw stuk land bijgekocht. Halverwege de rondleiding was het tijd voor de olifanten om een waterbad te nemen. Vanaf een afstandje konden wij toekijken naar dit vertederende moment.

Aan het eind van de ochtend kregen we een heerlijke buffet-lunch en was het tijd om weer terug naar het hostel te rijden.

Als vrijwilliger zorg je vooral voor het schoonmaken van de hokken en het eten voorbereiden voor de dieren. Ook kan je Engelse les geven op een lokale school. Mocht je aan de slag gaan in het veterinaire programma, dan ben je vooral verantwoordelijk voor het maken van aantekeningen voor de dierenarts.

Al met al een erg inspirerende dag! De mensen die in het park werken zijn ontzettend lief en betrokken met de dieren. Het terrein is vrij groot en gelegen in een prachtige omgeving. Het lijkt er ook over het algemeen vrij verzorgd uit te zien. Er is veel te leren en te lezen over de verschillende olifanten. Ik vond het erg inspirerend om deze dieren van dichtbij te zien. Ik had zelf wel mijn twijfels over de grootte van het terrein en het benaderen van de dieren, maar het lijkt erop alsof de gids veel van de betreffende dieren en hun behoeften afweet. In tegenstelling tot andere olifanten-opvangcentra in Thailand is dit een van de prijzigere en ik denk dat ze ontzettend hun best doen het allerbeste voor de olifanten te doen!

TRAVELLING ANIMAL DOCTORS WORLDWIDE

Namen: Jolanda, Fianne, Lidewei (studenten diergeneeskunde)

Datum verblijf: 2019

Jolanda:

In augustus 2019 ben ik drie weken in Madagaskar geweest om vrijwilligerswerk te doen bij het rabiesvaccinatie- en castratieproject van Travelling Animal Doctors. Wat een onwijs gave ervaring was dit! Twee weken lang heb ik aan dit project meegedaan en ik heb super veel geleerd. Ik heb veel katheters mogen plaatsen, injecties en tatoeages gezet, dieren gemonitord en zelfs dieren (onder begeleiding) gecastreerd. De dieren die we hielpen, waren vooral honden, maar soms ook katten. Het was heel mooi om te zien hoe blij de inwoners waren met onze hulp. Elke dag zetten we onze tent in een andere regio neer, allemaal te Andasibe. Het aantal honden in die regio is groot, waardoor er in totaal na 8 weken 500 dieren zijn gecastreerd. Nog meer zijn er gevaccineerd! De dierenartsen die waren betrokken bij dit project van Travelling Animal Doctors, waren heel aardig en werkten heel hard door. Het was een onwijs mooie ervaring die ik nooit zal vergeten en die ik 100% aanraad. De laatste week ben ik door Madagaskar gaan rondreizen met drie vriendinnen. Ook dit raad ik aan, omdat je zo nog meer van het prachtige eiland ziet.

Fianne:

Samen met twee vriendinnen ging ik twee weken stagelopen in Madagaskar bij Travelling Animal Doctors. Dit is echt een ervaring geweest om nooit te vergeten! De dierenartsen en vrijwilligers waren stuk voor stuk ontzettend aardig en hielpen elkaar waar nodig. Wij werden als vrijwilliger heel goed begeleid met het leren van nieuwe handelingen zoals bloedprikken, katheters plaatsen en de castraties. Niet alleen op veterinaire gebied heb ik in deze korte tijd veel geleerd. Onbewust krijg je ook een hoop van de cultuur mee en leer je hoe je je werk moet doen wanneer de materialen schaars zijn. Af en toe was het wel zwaar. We stonden iedere dag om 06:00 op om vervolgens naar een dorp te reizen waar we werkten tot een uur of 16:00 / 17:00 en soms kon een dag best druk zijn.

Wel zijn we onwijs trots op de aantallen dieren die we hebben kunnen vaccineren en castreren in deze twee weken. Dit is het harde werk meer dan waard geweest! Na de twee weken stagelopen zijn wij nog door het land gaan reizen, helemaal van het zuiden terug naar het midden van het land. Madagaskar heeft zulke prachtige stukken natuur, dit had ik voor geen goud willen missen."

Lidewei:

Wij (Fianne, Jolanda en Lidewei) sloten ons in week 5 aan bij het project van Travelling Animal Doctors(TAD) en Madagaskar Dog Initiative(MDI). We verbleven in een gasthuis met alle andere vrijwilligers en researchers van MDI en TAD. Er was een grote woonkamer en wij deelden met z'n drietjes een slaapkamer, met eigen badkamer, waar geen water was als de trein voorbij reed of als er gekookt werd. Maar nog steeds was het verblijf heel fijn. De nachten waren koud en het was nog steeds fris als we om 6:00u opstonden. Gelukkig was er elke ochtend warme koffie en gezelschap bij het ontbijt. Vervolgens stapte we in de auto en reden we elke dag weer naar een (nieuwe) locatie. We werden begeleid door twee Malagasy dierenartsen, waarvan een in Engeland gestudeerd heeft, en een dierenarts uit Zuid-Afrika die nu al 7 jaar in Madagaskar woont. Het vrijwilligersteam bestond uit drie dierenartsen en naast ons nog één andere student.

Op dag 1 van week 5 zijn we naar een klein dorpje genaamd Antsirinala geweest, waar we 11 operaties en 19 vaccinaties hebben uitgevoerd. Deze dag bestond vooral uit het wennen aan het proces en leren hoe alles gaat. De dag erna zijn we naar Soavinorona geweest in de Moramanga regio. Hier zijn 12 dieren geopereerd en we hebben nog een lokale school bezocht. Want ook educatie is een belangrijk onderdeel van het project. De presentaties zijn niet alleen bedoeld om de kinderen te informeren over rabiës en diergezondheid, maar ook om de kinderen te enthousiasmeren voor diergeneeskunde of een andere universitaire studie. De week ging zo een beetje door en uiteindelijk zijn er 62 dieren gecastreerd. Dit betekende dat tijdens de hele campagne tot toen 200 dieren gecastreerd waren. Dat hebben we gevierd met een heerlijke Malagasy pizza! We kunnen met trots terugkijken naar deze week, want elk van de vrijwilligers heeft de mogelijkheid gehad om een operatie uit te voeren. Dit was enorm leerzaam en de dierenartsen stonden ons met veel geduld en vertrouwen bij!

Toch was het wel super spannend om een operatie uit te voeren. Ik stond met trillende handen aan de operatietafel. Wat als ik iets verkeerd doorknip!!! En toen werd de hond ook nog aan het einde van de operatie wakker. Dat was het moment dat ik erachter kwam dat ik goed kan presteren onder druk. Ik moest alleen nog de meest oppervlakkige huidlaag afhechten en zodra die hond begon te spartelen stopte mijn handen met trillen en MOEST ik snel klaar zijn. Dat was misschien ook de reden dat bij de tweede castratie, die ik dit keer zelfstandiger moest uitvoeren, begon met; 'Deze hond is oud, dus moet sneller geopereerd worden anders kan hij in de sedatie blijven hangen.' Maar het werkte. Ik begon zonder trillende handen. Het weekend hadden we tijd om de omgeving te verkennen. Zaterdag zijn we naar het lokale nationale park geweest (Andasibe National Park) waar we zoals je kan zien op de foto's oog in oog hebben gestaan met de Indri Indri, een maki die wel 60 jaar oud kan worden en dus niet zo schuw is. We hebben ook nog enorm veel bijzonder gekko's en kameleons gezien.

Er was tijdens dit weekend ook tijd om lekker te ontspannen, muziek te maken en gezellig een restaurant te bezoeken voor een cocktail. Mocht je je ooit in Madagaskar bevinden.... Pas op voor de cocktails met rum! Daar kan je bijna een wond mee ontsmetten.

Maandag gingen we gewoon weer door met het werken. De dagen leken nu veel langer terwijl we dezelfde hoeveelheden dieren hadden. Dit kwam uiteindelijk misschien wel doordat we overal al gewend aan waren, dus we efficiënter en met meer zelfvertrouwen konden werken. Ook nu was er voor ons weer genoeg mogelijkheid om te leren en 'to scrub in'. Vrouwelijke dieren zijn een stuk lastiger, dus dat hebben ze ons gespaard, maar mannetjes waren prima leermomenten voor ons. Omdat het ons natuurlijk meer tijd kost om een operatie uit te voeren, hebben ze ons niet dagelijks eentje laten uitvoeren. Maar ze stonden wel altijd open voor vragen en het toelichten van hun handelingen. Uiteindelijk hebben we deze week 51 dieren behandeld. Net iets minder dan gehoopt, maar we zijn ook vaak terug gegaan naar plekken die al eerder bezocht waren. Zaterdag was het voor ons alweer tijd om op roadtrip gegaan. Lisa heeft zich toen bij ons aangesloten en met zijn vieren hebben we een super week gehad. Maar dat is weer een heel ander avontuur.

Dierenartsen
Zonder Grenzen

